

สาเหตุและแนวทางการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์
: กรณีศึกษาเรือนจำจังหวัดปทุมธานี

Causal Factors and Measures to Prevent Recidivism Among Inmates Convicted
of Property Crimes: A Case Study of Pathum Thani Provincial Prison

ร้อยตำรวจเอก วรพัฒน์ มั่นยา* ดร.ศุภกร ปุณณฤทธิ์*

Police Captain Worrapaphat Munya* Dr. Suppakorn Poonyarith*

คณะอาชญวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยรังสิต*

Faculty of Criminology and Justice Administration, Rangsit University*

บทคัดย่อ

การศึกษสาเหตุและแนวทางการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์: กรณีศึกษาเรือนจำจังหวัดปทุมธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสาเหตุและแรงจูงใจในการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีเกี่ยวกับทรัพย์ 2) ศึกษาแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมและการป้องกันทางด้านกฎหมายกับพฤติกรรมการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์ 3) เพื่อเสนอแนะแนวทางป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์ ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยการศึกษาเอกสารและทำการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) จากผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญจำนวน 15 ท่าน ได้แก่ 1) กลุ่มผู้ต้องขังเด็ดขาดคดีลักทรัพย์ในเรือนจำจังหวัดปทุมธานี และ 2) กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำสถานีตำรวจภูธรจังหวัดปทุมธานี โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อนำมาสรุปผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์

ผลการศึกษาพบว่า จังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดที่เขตพื้นที่ติดต่อกับกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มีการเปลี่ยนแปลงสภาพเป็นสังคมอย่างรวดเร็ว ทำให้มีการย้ายถิ่นฐานของบุคคลที่มีภูมิลำเนาอื่นอพยพเข้ามาอาศัยอยู่ รวมไปถึงการเข้ามาของแรงงานต่างด้าว ซึ่งความหลากหลายทางวัฒนธรรม ได้ก่อตัวขึ้นเป็นสภาพสังคมใหม่และแฝงไปด้วยอาชญากรรมตามมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์นั้นกลายเป็นปัญหาอาชญากรรมที่มีอัตราการกระทำผิดเฉลี่ยที่สูงอยู่ในปัจจุบัน ปัจจัยสาเหตุและแรงจูงใจในการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีเกี่ยวกับทรัพย์ สามารถแบ่งได้ออกเป็น 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) สภาพสภาวะเศรษฐกิจ 2) สภาพแวดล้อมทางสังคม และ 3) เพื่อน ซึ่งสาเหตุเหล่านี้กลายเป็นแรงจูงใจหลักที่สำคัญในการกระทำความผิดซ้ำในคดีลักทรัพย์ที่มีความชัดเจนที่สุดในสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน

การแก้ไขพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดในปัจจุบันนั้น มีเพียงผู้กระทำความผิดบางกลุ่มที่สามารถนำเอาความรู้จากการอบรมไปใช้ได้ แต่เป็นปัจจัยที่สำคัญที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิตหลังพ้นโทษ คือ การถูกตัดโอกาสในการประกอบอาชีพ การไม่ยอมรับจากสังคม การถูกตีตราว่าเป็นคนชั่วคุก ทำให้ผู้กระทำความผิดเหล่านี้ไม่สามารถไปประกอบอาชีพที่เป็นของตนเองได้ เมื่อไม่มีความผูกพันทางสังคมที่จะสามารถยึดเหนี่ยวผู้กระทำความผิดเหล่านี้จึงนำไปสู่การกระทำความผิดซ้ำ ส่งผลให้ผู้กระทำความผิดล้นคุกจนกลายเป็นปัญหาใหญ่ที่ส่งผลกระทบต่อระบบกระบวนการยุติธรรมไทย ดังนั้นการทราบถึงสาเหตุที่แท้จริงจะทำให้สามารถพัฒนาแนวทางการป้องกันและดัดแปลงผู้กระทำซ้ำในความผิดคดีลักทรัพย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพได้มากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: สาเหตุและแนวทางการป้องกัน, การกระทำผิดซ้ำ, ผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์.

Abstract

This research consists of three objectives. The first objective is to examine causal factors and motives for recidivism among inmates convicted of property crimes. The second objective is to explore behavioural rehabilitation approach and legal measures to prevent recidivism among inmates convicted of property crimes. The final objective aims to propose measures to prevent recidivism among inmates convicted of property crimes. Qualitative research methods were employed to collect data, including documentary research and in-depth interviews with 15 key informants. The key informants were comprised of: 1) a group of convicted inmates at the Pathum Thani Provincial Prison, and 2) a group of police officers at Pathum Thani Provincial Police Station. Content analysis was then utilised to analyse collected data and report research findings.

According to research findings, it was found that Pathum Thani is a province in the vicinity of Bangkok, where social conditions have rapidly changed. The migration from other regions and an increase in migrant labours generated cultural diversity, leading to a new society in which crimes increasingly occurred, particularly a high volume of property crimes. The causal factors and motives for recidivism among inmates convicted of property crimes were categorised into three issues, including 1) economic condition, 2) social condition, and 3) acquaintances. These factors were major and distinct motives for property crime recidivism in Thai society.

According to behavioural rehabilitation for perpetrators at the moment, only a handful of ex-prisoners were able to apply knowledge and skills from the rehabilitation training programme to their lives. Notably, the most important factors that contributed to their problems in lives after being released included a lack of opportunities for employment, social unacceptance, and prison labelling. These factors led to unemployment and a lack of social commitment among former inmates in society, resulting in more recidivists. Accordingly, the excess of prisoners in penitentiaries had become a serious problem for the criminal justice system in Thailand. Thus, an understanding of underlying causal factors could pave the way for the development of better preventive measures to effectively terminate recidivism among inmates convicted of property crimes.

Keywords: Causal Factors and Preventive Measures, Recidivism, Inmates Convicted of Property Crimes.

บทนำ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560–2564) ได้จัดทำขึ้นในช่วงเวลาของการปฏิรูปประเทศและสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นแผนหลักของการพัฒนาประเทศ และมีเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) รวมทั้งการปรับโครงสร้างประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย 4.0 ทำให้ประเทศชาติเกิดการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วจากภาคเกษตรกรรมไปสู่

ภาคอุตสาหกรรมที่เรียกกันว่าประเทศอุตสาหกรรมใหม่ เกิดความเปลี่ยนแปลงในหลายด้าน ได้แก่ เศรษฐกิจ การเมือง สังคม และเทคโนโลยี มีความเชื่อมโยงก่อให้เกิดกระแสวัฒนธรรมโลกครอบงำทางความคิด (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2562) ยิ่งสังคมมีความสลับซับซ้อนมากขึ้นเพียงใด ปัญหาของสังคมด้านต่าง ๆ ก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะปัญหาด้านอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งเป็นปัญหาคุกคามความสงบสุขของประชาชนและเป็นภัยต่อสังคม ทำลายชีวิตและทรัพย์สิน แสดงถึงความไม่สมบูรณ์และความบกพร่องของระเบียบสังคม อาจกล่าวได้ว่าการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ส่งผลต่อความมั่นคง และความปลอดภัยของคนในสังคม ทั้งในสังคมระดับย่อย และระดับประเทศ กระทบต่อความสงบสุข ของประชาชนในสังคม เป็นอุปสรรคต่อความเจริญก้าวหน้าและการพัฒนาของประเทศ (สุดสงวน สุธีสร และคณะ, 2552)

ตารางที่ 1.1 สถิติการรับแจ้งกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน จำแนกตามประเภทคดีที่รับแจ้ง จังหวัดปทุมธานี พ.ศ. 2551 – 2561

ประเภทคดี (รับแจ้ง)	2551	2552	2553	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560	2561
ลักทรัพย์	1,921	1,261	1,384	1,585	1,879	1,217	958	1,251	959	854	713
วิ่งราวทรัพย์	97	63	61	59	62	75	34	51	33	51	26
กรรโชกทรัพย์	3	6	3	3	12	4	3	6	5	7	3
ชิงทรัพย์	42	51	27	23	33	41	21	21	29	32	18
ปล้นทรัพย์	15	18	12	11	15	13	20	10	8	12	3
รวม	2,162	1,473	1,567	1,739	2,099	1,427	1,078	1,414	1,090	1,807	1,319

ที่มา: สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2563

จากตารางที่ 1.1 แสดงให้เห็นว่าการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี มีจำนวนคดีเฉลี่ยแล้วเป็นอัตราที่ยังคงแสดงให้เห็นถึงจำนวนคดีที่ยังคงมีจำนวนคดีที่ค่อนข้างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ในช่วงปี พ.ศ. 2551 เป็นปีที่มีจำนวนคดีที่รับแจ้งเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด จำนวน 2,162 คดี และในช่วงปี พ.ศ. 2557 มีจำนวนคดีที่รับแจ้งเกี่ยวกับทรัพย์สินน้อยที่สุด จำนวน 1,078 คดี แม้ว่าจากตารางข้อมูลข้างต้นจะแสดงสถิติให้เห็นว่าจำนวนการรับแจ้งกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนั้นลดลงในแต่ละปี แต่ก็ยังแสดงให้เห็นถึงประเด็นในเรื่องของการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ที่มีจำนวนมากกว่าการกระทำความผิดในฐานอื่น ๆ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2562)

ดังนั้นจึงเห็นว่า จังหวัดปทุมธานีมีคดีประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินสูงขึ้นเป็นระยะ โดยมีสาเหตุหลักมาจากการที่มีจำนวนประชากรในพื้นที่เพิ่มสูงขึ้น จากเดิมที่เป็นสังคมชนบทกลายเป็นสังคมเมืองและมีการเปลี่ยนแปลง จากการผลิตจากภาคเกษตรกรรมเป็นการผลิตในภาคอุตสาหกรรม เนื่องจากประชาชนต่างท้องถิ่นต่างเข้ามาทำงานตามสถานประกอบการต่าง ๆ โดยที่ปัญหาอาชญากรรมไม่ว่าจะเป็นยาเสพติด ทะเลาะวิวาท ลักทรัพย์ หรืออาชญากรรมรุนแรงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทั้งในแง่ความรุนแรงและปริมาณ จากการที่ค่าครองชีพสูงขึ้นนับเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อบุคคลบางกลุ่มจึงทำให้มีการก่ออาชญากรรมในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในเขตชุมชนเมืองมากขึ้น (สำนักงานจังหวัดปทุมธานี, 2555)

ตารางที่ 1.2 สถิติจำนวนผู้ต้องขังกระทำความผิดซ้ำในเรือนจำจังหวัดปทุมธานีในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2558-2562

ปี (พ.ศ.)	ประเภทของฐานความผิด (คน)					เป็นการกระทำผิดซ้ำ
	ชิงทรัพย์	ปล้นทรัพย์	ลักทรัพย์	วิ่งราวทรัพย์	รวม	
2558	28	13	156	4	201	36 (17.9%)
2559	18	14	112	10	154	51 (33.1%)
2560	16	13	166	7	202	53 (26.2%)
2561	20	11	171	13	215	80 (37.2%)
2562	7	8	119	13	147	46 (31.3%)

ที่มา: เรือนจำจังหวัดปทุมธานี, 2563

จากรายงานสถิติของกรมราชทัณฑ์และเรือนจำจังหวัดปทุมธานีตามตารางที่ 1.1 และ 1.2 แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำในภาพรวมทั้งประเทศ ในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินนั้นมีอัตราเฉลี่ยสูงถึงกว่า 40 เปอร์เซ็นต์ ในระยะเวลาที่ได้รับการปล่อยตัวไม่เกิน 3 ปี และผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับความผิดฐานลักทรัพย์ (เป็นผู้ต้องขังที่มีประวัติเคยก่อคดีลักทรัพย์มาแล้ว) ของเรือนจำจังหวัดปทุมธานี มีจำนวนเฉลี่ยระหว่างปี 2558 – 2562 สูงถึง ร้อยละ 29.14 แม้ว่าหน่วยงานของรัฐจะพยายามหาวิธีการป้องกันและแก้ไขปัญหาลดจำนวนลงก็ตาม แต่การก่ออาชญากรรมกลับเพิ่มสูงขึ้นทั้งในด้านรูปแบบและวิธีการที่สลับซับซ้อน สาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้อาชญากรรมไม่สามารถลดลงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเกี่ยวกับทรัพย์สิน กรมราชทัณฑ์นับเป็นหน่วยงานสุดท้ายในกระบวนการยุติธรรมที่สังคมคาดหวังในการทำหน้าที่บำบัดแก้ไข ชัดเจน ปรียบเปลี่ยน ทศนคติและพฤติกรรมของผู้ต้องขัง รวมไปถึงการบังคับโทษให้เป็นไปตามคำพิพากษาเพื่อให้ผู้กระทำผิดไม่หวนกลับไปสร้างความเดือดร้อนให้สังคม แต่ผลสัมฤทธิ์ของโครงการไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง เนื่องจากยังมีผู้ต้องขังอีกจำนวนไม่น้อยต้องหวนไปกระทำผิดซ้ำอีกเมื่อพ้นโทษออกมาจากเรือนจำ

ดังนั้นการศึกษาของผู้วิจัยในครั้งนี้จึงทำให้เกิดความสนใจและเพื่อค้นพบสาเหตุและแนวทางป้องกันในการกระทำผิดซ้ำในคดีลักทรัพย์ในบริบทประเทศไทย ในช่วงการปรับโครงสร้างประเทศไทย ไปสู่ประเทศไทย 4.0 ซึ่งจังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดที่มีเขตติดต่อกับกรุงเทพมหานคร และเป็นจังหวัดที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เห็นได้ชัดเจน มีอัตราการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่มีจำนวนคดีสูงต่อเนื่องเป็นระยะ และเพื่ออธิบายกระบวนการที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำคดีลักทรัพย์ที่มีความทันสมัยทันต่อสภาพการณ์ปัจจุบัน นำไปสู่การวางแผนป้องกันและแก้ไขผู้กระทำผิดอย่างถูกต้องเหมาะสม อันจะนำมาซึ่งการลดปัญหาอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์

- 1 เพื่อศึกษาสาเหตุและแรงจูงใจในการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน
- 2 เพื่อศึกษาแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมและการป้องกันทางด้านกฎหมายกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์
- 3 เพื่อเสนอแนะแนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์

วิธีการดำเนินการวิจัย

1 ใช้การศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการทบทวนวรรณกรรมจาก ข้อมูลทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดปทุมธานี แนวคิดทฤษฎีอาชญาวิทยา สถิติการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ สถิติการกระทำความผิดซ้ำในภาพรวมทั้งประเทศ สถิติการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในเรือนจำจังหวัดปทุมธานี หนังสือ บทความ วารสารทางวิชาการ ตลอดจนงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

2 ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ ใช้แบบสอบถามปลายเปิดที่ได้รับความเห็นชอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 15 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มผู้ต้องขังเด็ดขาดที่ถูกควบคุมตัวอยู่ในฝ่ายควบคุมผู้ต้องขังคดีลักทรัพย์ (โดยมีคุณสมบัติเป็นผู้ต้องขังเด็ดขาดที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินซ้ำในครั้งที่ 2 ขึ้นไปในความผิดฐานลักทรัพย์ ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ ความผิดฐานชิงทรัพย์ ความผิดฐานปล้นทรัพย์) จำนวน 12 คน และ 2) กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำสถานีตำรวจภูธรจังหวัดปทุมธานี (โดยมีคุณสมบัติซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจระดับสารวัตรที่มีประสบการณ์ในการทำคดีเกี่ยวกับการกระทำความผิดซ้ำคดีลักทรัพย์ ตั้งแต่ 4 ปีขึ้นไป) จำนวน 3 คน

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

1 สาเหตุและแรงจูงใจในการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์

การศึกษสาเหตุและแนวทางการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์ เป็นการอธิบายถึงมูลเหตุที่แท้จริงจากปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน จากการศึกษาสามารถแบ่งได้ออกเป็น 3 ประเด็นหลัก ได้แก่

1.1 สภาพสถานะเศรษฐกิจ จังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดปริมณฑลที่มีเขตพื้นที่ติดต่อกับกรุงเทพมหานคร และยังเป็นพื้นที่จังหวัดที่มีประชากรอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากรองลงมาจากกรุงเทพมหานคร โดยมีสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว รวมไปถึงการอพยพย้ายถิ่นฐานจากคนต่างภูมิลำเนาและแรงงานต่างด้าว ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบ (Social Disorganization Theory) โดยเกิดจากการเจริญเติบโตด้านสังคมและเศรษฐกิจของเมืองขนาดใหญ่ แต่ขาดกลไกหรือระบบการควบคุมความเจริญเติบโต ความเจริญก้าวหน้าทางสังคมและเศรษฐกิจจะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของชุมชนในเขตเมือง (พรชัย ชันติ และคณะ, 2558) จึงไม่อาจสามารถปฏิเสธได้พิษทางสภาวะทางเศรษฐกิจจะกลายเป็นสาเหตุและแรงจูงใจอย่างหนึ่งนำไปสู่การก่อเหตุอาชญากรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ที่พบเจอง่าย กระทำการง่าย กระทำที่สถานประกอบการที่มีอยู่ทั่วไปได้ ได้เงินอย่างรวดเร็ว และมีโอกาสให้การประสบความสำเร็จสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วีระชัย เหล่าลงอินทร์, เกรียงศักดิ์ ไพรวรรณ, สุวกิจ ศรีปัดดา, และ พัทธนี บุระพันธ์ (2552) เรื่อง ศึกษาการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดมหาสารคาม พบว่า สภาพแวดล้อมการดำรงชีวิตนอกเรือนจำที่ผู้ต้องขังทำความผิดติดคุกซ้ำ 3 อันดับแรก คือ เศรษฐกิจของครัวเรือนมีรายได้ต่ำ รายได้ไม่แน่นอนจากการรับจ้างทั่วไป และสอดคล้องกับทฤษฎีความกดดันทางสังคม (Strain Theory) โดยมีหลักว่า สังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จะทำให้กฎระเบียบ ตลอดจนบรรทัดฐานของสังคมไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของประชาชนได้ โดยการมีรายได้ที่ไม่เพียงพอจากสภาวะทางเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ สร้างความกดดันให้ผู้ที่มีรายได้น้อย อื่น ๆ (Merton, 1968: 216 อ้างถึงใน พรชัย ชันติ, 2558) จึงส่งผลให้เลือกที่จะกระทำความผิดซ้ำฐานลักทรัพย์ได้ง่ายกว่าการกระทำความผิดในฐานความผิด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สาธิต บุษยกุล (2555) เรื่อง ศึกษาสาเหตุการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังชาย กรณีศึกษาเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กระทำความผิดเป็นครั้งที่ 2 ซึ่งกระทำความผิดในครั้งก่อนใน

ความผิดฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด ส่วนกระทำความผิดในครั้งนี้ในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุดเช่นกัน และสาเหตุที่กระทำความผิดซ้ำในครั้งนี้เนื่องจาก ต้องการเงิน/ทรัพย์สิน

1.2 สภาพแวดล้อมทางสังคม โดยสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรานั้นมีทั้งดีและไม่ดี โดยสิ่งเหล่านี้จะหล่อหลอมให้คนที่อยู่ในสังคมนั้นเอนเอียงไปตามนั้น ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การอยู่ในสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีอาจสามารถเกิดตั้งแต่วัยเด็ก เนื่องจากโดยส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดเมื่อถูกปล่อยตัวออกมาแล้ว ก็มักจะกลับไปอยู่ในสภาพทางสังคมเดิม ๆ ที่เคยอาศัยอยู่ และอาจมีที่อยู่ในลักษณะเป็นชุมชนแออัด ใกล้สถานบันเทิงที่เป็นแหล่งมั่วสุม หรือสังคมที่มีสิ่งชั่วร้ายที่มีความเสี่ยง มีส่วนสำคัญที่ทำให้คนยอมรับพฤติกรรมกระทำความผิด เกิดความคุ้นเคย ความเคยชิน รวมไปถึงสภาพแวดล้อมทางสังคมในด้านครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพันธะทางสังคม (Social Control or Social Bond Theory) โดยสถาบันครอบครัว ความเชื่อค่านิยม มีส่วนสำคัญที่จะสามารถยึดเหนี่ยวให้ผู้ที่มีความเสี่ยงที่จะเบี่ยงเบนไปกระทำความผิดนั้นเกิดความลังเลที่จะไม่กระทำความผิด แต่ในทางกลับกันหากว่า ไม่มีความผูกพันทางสังคม เช่น ปัญหาครอบครัวแตกแยก การไม่มีส่วนร่วมทางสังคม ความเชื่อทางศาสนา เป็นต้น จะส่งผลให้เกิดการก่ออาชญากรรมได้ง่ายมากขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ตะวันฉาย มิตรประชา (2557) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดซ้ำของเยาวชน พบว่าสภาพปัญหาที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดซ้ำของเยาวชน คือ สภาพแวดล้อมในครอบครัว สภาพแวดล้อมในชุมชน

1.3 เพื่อน การคบหาสมาคมกับเพื่อนกลายเป็นส่วนสำคัญในเรื่องของพฤติกรรมการเรียนรู้ในการกระทำความผิดนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในสภาพสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่อยู่รอบตัว บุคคลใกล้ชิด หรือเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมากที่สุด โดยเป็นการยอมรับการกระทำที่เป็นการละเมิดต่อกฎหมาย เป็นการส่งเสริมให้ยอมรับ ค่านิยม ความเชื่อมั่นในความสำเร็จที่ผิดเพี้ยนไปจากคนในสังคม ในขณะเดียวกันในกรณีของผู้ที่กระทำความผิดซ้ำมากกว่า 2 ครั้งขึ้นไป เมื่อถูกต้องโทษจำคุกก็ยิ่งทำให้ได้รับการเรียนรู้จากบุคคลที่มีพฤติกรรมจากสังคมในเรือนจำ ซึ่งมีความสอดคล้องกับทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association Theory) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉัตรกุล พงษ์ธรรม (2556) เรื่อง ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พบว่า ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีลักษณะครอบครัว ที่แตกแยก มีฐานะทางครอบครัวระดับปานกลางถึงต่ำ มีการคบหาสมาคมกับบุคคลที่มีพฤติกรรม เบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมผิดกฎหมาย อีกทั้งมีการยอมรับในพฤติกรรมกระทำความผิด ผู้ต้องขังโดยส่วนใหญ่มีการเลียนแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกลุ่มเพื่อนมากที่สุด และมีค่านิยมในความสำเร็จหรือให้คุณค่ากับสิ่งที่พึงปรารถนาคล้ายคลึงกัน

2 แนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมและการป้องกันทางด้านกฎหมายที่มีอยู่ส่งผลอย่างไรกับพฤติกรรมกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์

1) ด้านการอบรมจากกรมราชทัณฑ์

แม้ว่าทางกรมราชทัณฑ์จะมีหลักสูตรการฝึกอบรมผู้กระทำความผิด เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมทั้งทางด้านอาชีพและจิตใจ ให้ผู้กระทำความผิดพร้อมกลับออกไปสู่โลกภายนอก รวมไปถึงการได้รับอิสระภาพครั้งใหม่ ที่มีความหลากหลาย แต่ด้วยปัจจัยในกรมราชทัณฑ์ ซึ่งได้แก่

ก.) ปัจจัยภายใน คือ จำนวนผู้ต้องขังที่มาก เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ ส่งผลให้คุณภาพในการอบรมนั้นไม่สามารถจัดหลักสูตรให้มีความเหมาะสมกับความต้องการของตัวผู้กระทำความผิด

ข.) ปัจจัยภายนอก คือ การติดตามผลหลังจากพ้นจากการรับโทษที่ไม่เกิดประสิทธิภาพ จึงส่งผลให้เกิดข้อสงสัยเกิดจากการศึกษาในครั้งนี้โดยผู้วิจัยพบว่าผู้กระทำความผิดซ้ำมีความแตกต่างไปจากผู้กระทำความผิดในครั้งแรกอย่างเห็นได้ชัดโดยสามารถแบ่งผู้กระทำความผิดออกเป็น 3 ประเภท ซึ่งได้แก่

1.1) ผู้กระทำความผิดไม่สามารถนำเอาหลักสูตรที่อบรมโดยกรมราชทัณฑ์นำไปใช้เมื่อได้รับอิสระภาพได้จริง

สาเหตุหลักนั้นเกิดจากการไม่ได้รับโอกาส ถูกปฏิเสธจากสังคม ส่งผลให้เกิดการว่างงาน การตกงาน ไม่เงินทุนสำหรับการประกอบอาชีพเนื่องจากความยากจน เพราะมีการศึกษาน้อยจึงไม่สามารถเข้าทำงานได้ จึงต้องประกอบอาชีพรับจ้างซึ่งทำให้รายได้ไม่แน่นอนและเพียงพอที่จะเลี้ยงชีพ โดยปัญหาเหล่านี้กลายเป็นปัญหาใหญ่ของสังคมซึ่งจะทำให้ผู้กระทำความผิดทวนกลับมากระทำความผิดซ้ำได้อีกครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีติดตรา (Labeling Theory) (พรชัย ชันติ และคณะ, 2558) ซึ่งอาจเห็นว่าสังคมนั้นมีส่วนทำให้ผู้กระทำความผิดทวนกลับมากระทำความผิดซ้ำ เพราะการถูกติดตราจากสังคมภายนอกกว่าเคยเป็นผู้กระทำความผิด ผู้ที่เคยต้องโทษ ไม่ว่าจะในคดีใด หรือในฐานะความผิดใด ๆก็ตาม

1.2) ผู้กระทำความผิดไม่ยอมรับการอบรมหลักสูตร

ซึ่งผู้กระทำความผิดซ้ำในประเภทนี้จะไม่ยอมรับหรือให้ความสนใจเพื่อฟื้นฟูพฤติกรรมใด ๆ ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าการไม่ยอมรับการอบรมหลักสูตรต่าง ๆ ที่สามารถเลือกได้ของกรมราชทัณฑ์จะทำให้ผู้กระทำความผิดเหล่านี้ไม่ได้รับการขัดเกลาก่อนออกไปสู่สังคมภายนอก เปรียบเสมือนกับการไม่มีภูมิคุ้มกันเมื่อออกไปสู่ภายนอก ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพันธะทางสังคม (พรชัย ชันติ และคณะ, 2558) ในที่นี้จะหมายถึงการที่ผู้กระทำความผิดไม่มีความผูกพันในการเข้าร่วมกิจกรรมของกรมราชทัณฑ์ จึงทำให้ไม่มีสิ่งที่ยึดเหนี่ยวทางด้านจิตใจ การทำกิจกรรมเพื่อจรรโลงจิตใจ หรือการทำกิจกรรมเพื่อพัฒนาตนเอง ทำให้ผู้กระทำความผิดอาจมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนได้อีกครั้ง ซึ่งจะนำไปสู่การทวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก

1.3) ผู้กระทำความผิดที่ยอมรับการอบรมหลักสูตร

โดยส่วนใหญ่แล้วผู้กระทำความผิดยอมรับและสนใจในการเข้าอบรมหลักสูตรของทางกรมราชทัณฑ์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดเหล่านี้ยอมรับกับบทลงโทษเพื่อจะได้รับโอกาสในการปรับปรุงตัวเพื่อกลับไปสู่สังคมอีกครั้ง และคิดเห็นว่าตนได้รับบทลงโทษนี้อย่างเหมาะสมแล้ว ซึ่งจุดประสงค์หลักในการลงโทษนั้นเพื่อให้ผู้กระทำความผิดนั้นเกิดความหยาบช้า ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง (Deterrence Theory) (พรชัย ชันติ, 2553) ซึ่งสามารถลดโอกาสในการกระทำความผิดได้กับผู้กระทำความผิดในครั้งแรกได้ แต่ในส่วนของผู้กระทำความผิดซ้ำนั้น การเข้าอบรมหลักสูตรของราชทัณฑ์อาจเป็นเพียงเงื่อนไขในการเข้าสู่หลักเกณฑ์การปรับเลื่อนขั้นเป็นนักโทษชั้นดี เพื่อนำไปสู่การขอลดโทษและการขอภัยโทษในภายหลัง โดย ตาม พ.ร.ฎ.พระราชทานอภัยโทษ พ.ศ.2562 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 3 พ.ค.2562 และให้มีผลใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ 4 พ.ค.2562 ฉบับปัจจุบันนั้น มีการกำหนดนักโทษเด็ดขาดดังต่อไปนี้ไม่อยู่ในข่ายได้รับพระราชทานอภัยโทษตามพระราชกฤษฎีกานี้ ตามมาตรา 13 “ ... (3) ผู้กระทำความผิดซ้ำและมีใช่นักโทษเด็ดขาดชั้นเยี่ยม” (สำนักข่าวไทยพีบีเอส, 2562) ซึ่งทำให้เป็นข้อสังเกตที่เห็นเป็นช่องโหว่ได้ว่าแม้ผู้กระทำความผิดจะเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำ แต่ถ้าเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำที่เป็นนักโทษชั้นเยี่ยม ก็จะสามารถขอพิจารณา เพื่อลดโทษ หรืออภัยโทษได้ จึงอาจทำให้ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่เข้าอบรมหลักสูตรของกรมราชทัณฑ์ เพียงเพราะอยากเข้าหลักเกณฑ์เพื่อขอลดโทษมากกว่า การเรียนรู้และตั้งใจเพื่อนำการปรับปรุงพฤติกรรมตนเองเมื่อออกไปสู่สังคมภายนอกอย่างแท้จริง

2) ด้านกฎหมายและการลงโทษ ในปัจจุบันกฎหมายที่ออกมานั้นมีจุดประสงค์เพื่อเป็นการยับยั้งไม่ให้ผู้อื่นกระทำความผิด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง โดยมีหลักว่า มีวัตถุประสงค์เพื่อยับยั้งการกระทำผิด การลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด ซึ่งในความคิดเห็นของผู้กระทำความผิดมีความคิดเห็นในเรื่องกฎหมายและการลงโทษ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ซึ่งได้แก่

2.1) บทลงโทษนั้นมีความเหมาะสม โดยมองว่าผู้กระทำความผิดเหล่านี้มีความเข้าใจ และสำนึก ในการกระทำของตนเอง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสำนึกผิดหรือการยอมรับโทษที่เหมาะสมนั้น จะสามารถ เปลี่ยนพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดให้ไม่กระทำความผิดซ้ำได้อีก

2.2) บทลงโทษนั้นมีความรุนแรงเกินไป ในส่วนนี้มองว่าผู้กระทำความผิดเกิดความไม่ยอมรับในการ ลงโทษจากพฤติกรรมกรรมของผู้กระทำความผิดเอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดเหล่านี้มองว่าการกระทำ ความผิดของตนเป็นเรื่องเล็กน้อย หรือการต่อต้านสังคมจากการถูกลงโทษ จึงอาจทำให้กลายเป็นกลุ่มผู้กระทำความผิดที่มีโอกาสเสี่ยงจะกลับมากระทำความผิดซ้ำได้อีก

3 เสนอแนะแนวทางป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์

เห็นว่าสามารถป้องกันและลดการกระทำความผิดได้ตั้งแต่เบื้องต้นซึ่งมีความสอดคล้องกับทฤษฎีการ ควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม (Theory of Crime Control Through Environmental Design) โดย สามารถป้องกันโดยอาจใช้กล้องวงจรปิดในการสอดส่องดูแลภายในเคหสถานและเส้นทางสาธารณะ จากภาครัฐ และภาคเอกชน เพื่อเป็นการป้องกันอาชญากรรมโดยเฉพาะอาชญากรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน เพื่อเป็นการป้องกัน ตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและเป็นการช่วยลดเหตุอาชญากรรม และเพื่อเป็นการตัดวงจร อาชญากรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์สินหรืออาชญากรรมอื่น ๆ

สำหรับแนวทางป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิด ควรจะต้องปรับจากทัศนคติของ คนในสังคม การให้โอกาสกับผู้กระทำความผิดอย่างแท้จริง เพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับโอกาสในการเริ่มต้น ชีวิตใหม่อย่างสุจริต โดยมีทางเลือกในการเลือกเพื่อเป็นการส่งเสริมอาชีพที่ผู้กระทำความผิดถนัดมาแต่เดิม หรือ มาตรการเพื่อเป็นการลดโอกาสในการหาช่องว่างและเหตุผลต่าง ๆ ในการกระทำความผิดซ้ำ และในส่วนของ ด้านกฎหมายและการลงโทษที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการข่มขู่บັยยังอาจไม่สามารถใช้กับผู้กระทำความผิดได้อย่างมี ประสิทธิภาพ ซึ่งอาจจะต้องมองว่าควรจะมีวิธีการอย่างไรที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดซ้ำ ตระหนักพร้อมกับ ความสำนึกถึงการกระทำผิดของตนได้อย่างแท้จริง และไม่หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำได้อีก ซึ่งควร ต้องใช้การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและควบคู่ไปกับการแก้ไขปัญหายุทธศาสตร์ของผู้กระทำความผิด

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาในครั้งนี้พบว่าปัจจัยทางสังคมในพื้นที่จังหวัดปทุมธานีที่เป็นพื้นที่จังหวัดที่มีอัตราการเติบโตทางสังคมและเศรษฐกิจอันรวดเร็ว ซึ่งเกิดจากการอพยพย้ายถิ่นฐานมาจากพื้นที่อื่นเพื่อยู่อาศัย หรือประกอบ อาชีพก่อให้เกิดสภาพสังคมใหม่ ซึ่งตามมาด้วยปัญหาอาชญากรรม โดยเกิดจากสาเหตุหลัก 3 ประการ คือ 1) สภาพสภาวะทางเศรษฐกิจ 2) สภาพแวดล้อมทางสังคม และ 3) เพื่อน ซึ่งสาเหตุเหล่านี้กลายเป็นแรงจูงใจหลักที่สำคัญในการกระทำความผิดซ้ำในคดีลักทรัพย์โดยการกระทำความผิดซ้ำนั้นมีความแตกต่างจากการกระทำ ความผิดในครั้งแรก เนื่องจากถือว่าการกระทำความผิดซ้ำนั้นมีความเชี่ยวชาญมากกว่า และไม่มีความรู้สึกสำนึก ในการกระทำผิด จึงส่งผลให้การกระทำความผิดซ้ำนั้นมีการตตะกอนในการเป็นอาชญากรรมอยู่เป็นทุนเดิม และเป็นแรงกระตุ้นที่สำคัญที่ส่งผลให้เกิดอาชญากรรมได้ง่าย โดยเฉพาะอาชญากรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์สินที่เป็น อาชญากรรมที่สามารถพบเจอมากที่สุด สามารถกระทำได้ง่ายโดยมีเป้าประสงค์ คือ เงินหรือทรัพย์สิน ที่บุคคล ทั่วไปในสังคมที่สามารถตกเป็นเหยื่อได้ทุกที่ทุกเวลาโดยคนในสังคมเองจะต้องป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมด้วยเช่น

และแนวทางในการแก้ไขพฤติกรรมและการป้องกันทางด้านกฎหมายที่มีอยู่ส่งผลอย่างไรกับพฤติกรรม การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์ พบว่า ทางกรมราชทัณฑ์มีการอบรมหลักสูตรเพื่อ

เตรียมพร้อมก่อนปล่อยตัวไปสู่อิสระภาพ ซึ่งผู้กระทำความผิดทุกคนจะต้องได้รับการอบรมนี้ในภาคบังคับ แต่ในส่วนของการอบรมหลักสูตรอื่น ๆ จะเป็นไปตามความสนใจและสมัครใจ มีเพียงผู้กระทำความผิดบางกลุ่มที่สามารถนำเอาไปใช้ได้ แต่เป็นปัจจัยที่สำคัญที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิตหลังพ้นโทษ คือ การถูกตัดโอกาสในการประกอบอาชีพ การถูกตีตราจากสังคม ซึ่งสังคมเองเป็นผู้ผลักดันผู้กระทำความผิดกลับไปสู่สังคมเดิม การคบหาเพื่อนในกลุ่มเดิม ประกอบกับการได้รับประสบการณ์การกระทำความผิดจากเพื่อนในเรือนจำ จึงหาทางออกด้วยการกระทำความผิดซ้ำในฐานความผิดเดิมหรือฐานความผิดใหม่

ดังนั้นจากการศึกษาในครั้งนี้พบประเด็นที่น่าสนใจในเรื่องของการได้รับการอบรมของผู้กระทำความผิดซ้ำนั้น เป็นไปเพื่อขัดเกลากฎพฤติกรรมก่อนพ้นโทษ ซึ่งพบว่า หลักสูตรการอบรมก่อนพ้นโทษนั้น เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นเพื่อปรับเปลี่ยนแก้ไขพฤติกรรมของผู้ต้องขังแต่ผู้กระทำความผิดมีทั้งผู้ที่สมัครใจและไม่สมัครใจที่จะอบรม โดยผู้ที่ไม่สมัครใจอบรมนั้นอาจมีความเสี่ยงที่จะกระทำความผิดซ้ำได้ ส่วนผู้ที่อบรมนั้นไม่สามารถประเมินได้จริงว่าจะไม่กลับมากระทำความผิดซ้ำอีกหรือไม่ เนื่องจากการอบรมนั้นเป็นเงื่อนไขสำคัญในการเลื่อนขั้นนักโทษ เพื่อขอลดโทษหรือการขอภัยโทษเท่านั้น ในส่วนด้านกฎหมายและการลงโทษพบว่า จะต้องมีการบังคับใช้กฎหมายและการลงโทษที่เคร่งครัดให้มีบทเฉพาะกาล พิจารณาลงโทษให้เหมาะสมกับความผิดมากยิ่งขึ้น อาจมีมาตรการปรับเปลี่ยนหลักสูตรการฝึกอบรมให้รองรับกับผู้กระทำความผิดในฐานลักทรัพย์โดยเฉพาะ และการหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขการลดโทษหรือการขอภัยโทษสำหรับผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำที่ยากและเข้มงวดมากกว่าผู้กระทำความผิดในครั้งแรก

ข้อเสนอแนะ

แนวทางการแก้ไขพฤติกรรมซ้ำในเรือนจำ

1) เสนอให้กรมราชทัณฑ์ปรับปรุงหลักสูตรการฝึกอบรมให้มีความทันสมัยในบริบทของสังคมไทยในสังคมโลก ตรงตามความต้องการหรือความถนัดของผู้อบรมอย่างแท้จริง เพื่อนำไปพัฒนาต่อยอด เพิ่มพูนทักษะ และสามารถปรับใช้ในอาชีพของตนให้มากขึ้นเมื่อพ้นโทษออกไป และควรจะมีการออกแบบหลักสูตรให้เหมาะสมกับการกระทำความผิดที่แตกต่างกัน

2) เสนอให้กรมราชทัณฑ์มีการทำวิจัยเชิงลึกสำหรับกรณีผู้กระทำความผิดซ้ำให้ทุกฐานความผิดที่มีอยู่ทั้งหมด และนำผลวิจัยนั้นมาปรับแก้ไขในการออกมาตรการแก้ไขพฤติกรรมซ้ำของผู้กระทำความผิด เพื่อเป็นการศึกษาพฤติกรรมผู้กระทำความผิดรายบุคคลร่วมด้วย ซึ่งอาจเริ่มทำเป็น Model สำหรับผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีลักทรัพย์ก่อนเนื่องจากเป็นความผิดที่ไม่ร้ายแรง

3) เสนอให้มีการใช้จิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักอาชญาวิทยา นักทัณฑวิทยา ในการประเมินความเสี่ยง ป้องกันและติดตามพฤติกรรมที่อาจจะกระทำความผิดซ้ำโดยการออกแบบทดสอบที่มีความเฉพาะสำหรับผู้กระทำความผิดซ้ำเท่านั้น

แนวทางการป้องกันในสังคม

1) ประชาชนในสังคมควรใช้ความระมัดระวังในการดำเนินชีวิตทั้งชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของตนเอง ไม่ให้ตกเป็นเหยื่อ และเพื่อเป็นการป้องกันและตัดโอกาสวงจรในการกระทำความผิด

2) ประชาชนสังคมควรเปิดใจยอมรับ รวมไปถึงการให้โอกาสผู้กระทำความผิดที่ตั้งใจที่จะกลับคืนสู่สังคม โดยหล่อหลอมยึดเหนี่ยวไม่ให้ผู้กระทำความผิดกลับไปก่อเหตุซ้ำได้อีก อาจเริ่มจากการลดอคติกับผู้กระทำความผิดที่มีความผิดในฐานความผิดที่ไม่ร้ายแรงก่อน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาสาเหตุและแนวทางในการการป้องกันกระทำคามผิดซ้ำในฐานความผิดอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น ฐานคดีความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ฐานคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ เป็นต้น ให้ครบทุกฐานคดีความผิด เพื่อเป็นฐานข้อมูลทางด้านวิชาการให้กับกรมราชทัณฑ์ ทางด้านอาชญาวิทยา และทางด้านทัณฑวิทยาต่อไป

2) การกระทำคามผิดซ้ำนั้นมักจะเกิดขึ้นจากอิทธิพลทางสภาพแวดล้อมทางสังคมภายนอกเป็นหลัก ในการศึกษาครั้งต่อไปอาจจะทำการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อผู้กระทำคามผิดหลังพ้นโทษร่วมด้วย

บรรณานุกรม

- กรมราชทัณฑ์. สถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศ. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <http://www.correct.go.th/stat102/display/result.php?date=2017-03-01&Submit=%B5%A1%C5%A7>
- ฉัตรกุล พงษ์ธรรม. (2556). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน**. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, สาขารัฐประศาสนศาสตร์, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- ตะวันฉาย มิตรประชา. (2557). **“ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำคามผิดซ้ำของเยาวชน เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาเยาวชนภายหลังการปล่อยตัว”**. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี. 6(1), 34-46.
- พรชัย ชันดี. (2553). **ทฤษฎีอาชญาวิทยา : หลักการ งานวิจัย และนโยบายประยุกต์**. กรุงเทพฯ: หจก.สุนทรพิสัย.
- พรชัย ชันดี, กฤษณพงศ์ พุตระกูล, และ จอมเดช ตรีเมฆ. (2558). **ทฤษฎีอาชญาวิทยา : หลักการงานวิจัยและนโยบายประยุกต์**. กรุงเทพฯ: ส.เจริญการพิมพ์.
- เรือนจำจังหวัดปทุมธานี. (2563). **สถิติจำนวนผู้ต้องขังกระทำคามผิดซ้ำในเรือนจำจังหวัดปทุมธานีในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2558-2562**. [เอกสารอัดสำเนา].
- วีระชัย เหล่าลงอินทร์, เกรียงศักดิ์ ไพวรรณ, สุวกิจ ศรีปัดดา และพัชนี บุรพันธ์. (2552). **การกระทำคามผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดมหาสารคาม**. วารสารมหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 3(1), หน้า 29-38.
- สาธิต บุญกุล. (2555). **สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังชาย กรณีศึกษาเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร**. สารนิพนธ์ รัฐประศาสนศาสตร์. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพมหานคร.
- สุดสงวน สุธีสร. (2552). **อาชญาวิทยาและงานสังคมสงเคราะห์**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักข่าวไทยพีบีเอส. (2562). **เงื่อนไข! ใครเข้าข่ายได้-ไม่ได้ รับพระราชทานอภัยโทษ**. สืบค้นจาก <https://news.thaipbs.or.th/content/287121>
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2562). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564)**. สืบค้นจาก https://www.nesdc.go.th/ewt_w3c/main.php?filename=develop_issue
- Merton, Robert K. (1986). *Social Theory and Social Structure*. Glencoe, Ill: The Free Press.